Guddommelig Fuldmagt,

eller det Spørgsmaal:

Var Joseph Smith sendt af Gud?

af **Orson Pratt**,

een af de tolv Apostler i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

For faa Dage siden havde man den Godhed at indbyde mig og min Kone tilligemed nogle Andre til at drikke Thee hos en meget agtværdig Herre i denne Stad (Liverpool), som, endskjønt han ikke hørte til vor Kirke, dog tilligemed sin Familie erkyndigede sig om Sandheden. De syntes at være fuldkommen overbeviste med Hensyn til de vigtigste Træk af vor Lære og vare begjerlige efter at udstrække deres Undersøgelse endnu videre. Vi haabe, at deres Efterforskninger maae lykkeligen føre til en fuld Overbevisning om Sandheden, og at de maae opnaae den saa meget ønskede Vished om den guddommelige Gyldighed af det nu fra Himmelen aabenbarede store og vigtige Budskab — et Budskab, som visseligen maa vise sig at være en Livs- eller en Døds-Lugt for den nulevende Menneskeslægt. Dette Budskab begynder i alle Samfunds-Klasser at opvække de Ærliges, Dydiges og Oprigtiges Opmærksomhed. De synes at være vakte af Tidernes Slummer.

Naar et Budskab om den simple Sandhed er udsendt af Gud — bekjendtgjort ved guddommelig Magt, gjennem inspirerede Mænd, saa gjennemtrænger det Hjertet, liig et tveægget Sværd, og sønderhugger de dybt rodfæstede Fordomme, den gamle Vildfarelses og Traditions jernfaste Sener, som Alderen har helliget og menneskelig Viisdom givet Anseelse. Med ufeilbarlig Nøiagtighed adskiller det Sandhed fra Løgn — Christi Lære fra Menneskers Lære; med den fuldkomneste Lethed opløser det enhver Indvending, som menneskelig Lærdom kan opstille derimod. Meninger og Troesbekjendelser, der ere opfundne af uinspirerede Mænd, og Læresætninger, der have deres Oprindelse fra theologiske Skoler, Alt forsvinder som Morgenduggen — Alt bliver til en Ubetydelighed i Sammenligning med et Budskab umiddelbart fra Himmelen. Liig Middagssolens Glands skinner et saadant Budskab paa Forstanden; det hvisker i de Dødeliges Øren: „Dette er Veien; vandrer paa den!“ Vished og Sikkerhed ere dets standhaftige Ledsagere; det er ganske forskjelligt fra alle Planer og Systemer, der nogensinde ere opfundne ved menneskelig Magt; det har intet Forbund, Sammenhæng eller Fællesskab med nogen af dem; det taler med guddommelig Myndighed, og alle Nationer opfordres uden Undtagelse til at adlyde. Den, som annammer Budskabet og bliver bestandig indtil Enden, skal blive frelst; den, som forkaster det, skal blive fordømt; det gjør Intet til Sagen, hvor stor hans tidligere Retskaffenhed kan have været. — Ingen kan undskyldes.

Som en Prøve paa den ængstelige Følelse, som nu paatrænger sig Manges Tanker med Hensyn til denne Kirke, bekjendtgjøre vi følgende Udtog af et Brev, som under vort omtalte Besøg venskabeligst blev læst for os af en Herre, som havde faaet det fra sin Ven i London. Vi bleve forbausede over den øiensynlige Oprigtighed, den sunde Dømmekraft og de vigtige Slutninger hos Forfatteren af dette Brev, og vi ønskede inderligt at turde offentliggjøre det. Tilladelsen blev given paa den Betingelse, at vi vilde udelade Navnene. Vi fremlægge det her for vore Læsere, og skulle i den samme Oprigtigheds Aand bestræbe os for at svare paa de overordentligt vigtige Spørgsmaal, det indeholder.

London, den 15de Juli 184—.

„Min kjære Herre! — Jeg har Tid efter anden ventet paa at see mig istand til at tilbagesende Dem de „Breve", som De saa godhedsfuldt efterlod hos mig. Som jeg i mit sidste Brev underrettede Dem om, gjennemlæste jeg flygtigt Brevene og overlod derpaa Bogen til Hr. —. Den er nu for Tiden hos ham. Det Indtryk, den gjorde paa ham, er saare mærkværdigt, og han anmodede mig om at lade Dem vide, at han, dersom De vil tillade det, agter at beholde Bogen, hvis De vil behage at opgive ham Prisen paa den. Han og jeg stemme fortiden overeens i vore Anskuelser om Mormonismen. Ønsker De at vide vore Meninger, saa vil jeg skride til at fremsætte dem. Vi mene, at de Beviser, som Mormonismen giver om Frafaldet, uden Modsigelse ere klare og grundige; vi ere ogsaa ganske enige om vor Herres personlige Aabenbarelse og Regiering; vi ere overbeviste om, at alle Prædikanter og Religionslærere nuttildags ere uden Fuldmagt — at deres Lærdomme og Fortolkninger ere usikkre hvad Sandheden angaaer — at Bibeloversættelserne ogsaa ere usikkre, da de ere foretagne uden Inspiration. Alt er upaalideligt! Sørgelige Tanke! Et jammerligt, men dog sandt Billede! — De forskjellige Lærere gjøre det Bedste, de kunne. — Alt er vaklende! — Alt modstridende! Følgen deraf er: Fraskillelser, tiltagende Fraskillelser! Og de have Ret, naar de føle Tilbøielighed til at skille sig fra en Myndighed, der kun er menneskelig. Men deres fortsatte Deling er et desto større Beviis paa, at de have Uret — at de ere uden den Aand, som leder til Sandhed, thi Sandheden er een.

„Min kjære Herre! De „Hellige" have beviist den stærke og uomstødelige Sag, at „Myndighed til at lære" ingensteds findes, hvis den ikke findes hos dem; men det, at de have Myndighed til at lære, fortolke osv., er en Sag, som Hr. — og jeg for Øieblikket ikke er bleven overbeviist om. Vi indrømme, at det under saadanne Omstændigheder er meget fornuftigt at antage, at Gud vilde opreise og udsende en Bemyndiget. Om Joseph Smith var en Saadan er det allervigtigste Spørgsmaal. Jeg indrømmer ogsaa, at der, saavidt jeg er bekjendt med hans Historie, er noget særdeles Mærkeligt ved ham; maaskee jeg vilde være fuldkommen overbeviist, dersom jeg havde læst mere i de Skrifter, der handle om ham. Jeg vilde ønske, at jeg boede i Deres Nærhed, saa vilde jeg bedre kunne læse om den Sag; jeg tilstaaer, at jeg bekymrer mig meget for at komme til klar Bevidsthed om dette Punct.

„Hr. — ønsker, at De, om De vil være saa god, udvælger nogle faa Bøger, som, efter Deres Skjøn, klarligen bevise Joseph Smiths guddommelige Sendelse, og sende ham dem i en Pakke tilligemed Priserne; han vil være Dem meget forbunden og vil sende Dem en Postanviisning for Beløbet; han troer, at De vil træffe det rigtigste Valg. Siden jeg saae Dem, har jeg

to Gange hørt Hr. Banks, og tillige enkelte andre af hans Embedsbrodre. Der er meget i deres offentlige Gudstjeneste, som jeg billiger. Den Simpelhed, hvormed de forrette Ordinancerne, har gjort Indtryk paa mig. Hr. Banks og de Andre *forfegte stærkt* Joseph Smiths guddommelige Sendelse; dette er dog ikke tilstrækkeligt; de tidligere Dages Helliges Kirke havde Beviser at give ved inspirerede Apostler som Peter, inspirerede Diaconer som Stephanus, inspirerede Evangelister som Philippus, inspirerede Propheter som Agabus og inspirerede Prophetinder som Philippi Døttre. Alt dette var Frugten af *Aanden*, som var i og hos dem i *Myndighed og Magt*. Den Sidste-Dages Kirke burde være den samme, dersom den har *samme Myndigheds og Magts Aand*. Secterne mangle disse Beviser, derfor famle de i Mørke, haade, tænke og gjette, at de ere rigtige, og alt dette beviser, at de ikke ere „*Christi Legeme, hans Kirke*“; deres Læreres og Stifteres Legemer ere de rigtignok! Jeg tænker nu, at de Sidste-Dages Helliges Kirke bør ligne den oprindelige, ellers viser den sig paa eengang blot at være en Sect. Min Santale med Dem og Banks og at gjennemgaae Brevene har bevirket, at jeg ikke længer kan høre til en Sect. Saavidt jeg seer, kan jeg uden Vanskelighed gjøre Enhver, jeg træffer sammen med, forlegen ved at anføre Beviser — simple Beviser af Skriften, og jeg er aldrig bleven overvunden. Methodisternes System er jeg overbeviist om er det værste, fordi dets Paastande ere de største. Jeg staaer derfor ganske ene. Jeg erklærer, at jeg vilde være glad ved at overbevises om, at Mormonismen er, hvad den giver sig ud for at være; jeg vilde antage den idag, hvis jeg kunde blive overbeviist om, at dens Ældster have *Fuldmagt til at døbe mig til Syndernes Forladelse og til at lægge Hænder paa mig for den Hellig-Aands Gave*. Disse hellige Handlinger vilde jeg med Glæde underkaste mig, dersom jeg kjendte Nogen, der havde Fuldmagt til at forrette dem. Men at underkaste sig disse Handlinger, forrettede uden guddommelig Fuldmagt, er lutter Børneleeg. De seer saaledes min Stilling. En af Methodisternes meest anseete Lærere, en gammel Ven, sagde forleden Dag til mig: „Hører De nu til Christi Kirke? — jeg hører, at De ikke er hos os nu.“ Jeg svarede: „Hvor er Christi Kirke?“ Han sagde: „Den findes iblandt de forskjellige Secter.“ Jeg spurgte ham saa: „Er De i Christi Kirke? hvis saa er, da maa De være Medlem af alle Secterne.“ Dette satte ham i Forlegenhed. Jeg bad ham saa at vise mig den Sect, som lignede de første Christnes Kirke. „Ligner nogen af dem eller ligne de allesammen de første Christnes Kirke?“ Han sagde: „Aldeles ikke.“ „Hvorfor ikke?“ spurgte jeg. Han var listig nok til at forholde sig taus, da han saae, at hans egen Mund maatte fordømme hans og alle andre Secter. Thi husk paa — naar Menneskene mangle Aanden, maae de hjælpe sig saa godt de kunne. Dette forsøger jeg at gjøre, kun tilstaaer jeg, at jeg er fattig, blind og nøgen, berøvet den Ære, at have *Bisshed om Christi Kirkes Myndighed og Sandhed*. Omendskjøndt Secterne ere „fattige, blinde og nøgne“, ere de alligevel tilfredsstillede med at prale af at tiltage i Gods, Capeller, rige Venner, Prædikanter osv. osv. Nok nu om mine nuværende Anskuelser og min Tilstand. Jeg formoder nu, at De har handlet efter Deres Overbeviisning og er gaaet over til de Hellige; jeg tilstaaer, at De i al Oprigtighed burde gjøre det. Det Øieblik, jeg bliver overbeviist om, at *guddommelig* Fuldmagt og Lærdoms Sikkerhed findes hos dem, vil jeg gaae over til dem.

„Farvel. Min ærbødigste Hilsen til Madam —, og troe mig, min kjære, Ven, jeg er stedse Deres hengivne —."

1. Forfatteren af ovennævnte Brev har omhyggeligt undersøgt Verdens nuværende Tilstand, og erklærer sig overbeviist om det frygtelige Frafald, som nu er saa almindelig fremherskende. Han indrømmer uden videre Betænkning, at al Myndighed til at lære — „til Embedets Forvaltning" — „til Christi Legemes Opbyggelse", ganske er borttagen fra Jorden — at „Alt er upaalideligt". Han indrømmer ogsaa, at „det er meget fornuftigt at antage, at Gud under saadanne Omstændigheder vilde opreise og udsende En, som var beklædt med Fuldmagt. Om Joseph Smith var en Saadan, er det allervigtigste Spørgsmaal". Ja, det er i Sandhed et vigtigt Spørgsmaal, et Spørgsmaal, hvori den nuværende Slægts Skjæbne er indviklet. Dersom Joseph Smith ikke var sendt af Gud, saa kan denne Kirke ikke være Guds Kirke, og de Titusinder, som ere blevne døbte til denne Kirke, ere endnu i deres Synder og ikke bedre farne, end Millioner, som ere gaaede forud for dem. Denne Dyrkelses-Maade, uden Magt og Myndighed, er ikke bedre end de Hundreder af menneskelige Formularer, som ikke have nogen Lighed med det gamle Mønster; den er i Sandhed farligere, da den er bedre beregnet paa at forføre. Andre Kirker paastaae ikke at have inspirerede Apostler, Propheter, Prophetinder, Evangelister, etc.; heraf vide vi, at de, saafremt det Nye Testamente er sandt, ikke kunne være Guds Kirke. Men de Sidste-Dages Hellige paastaae at have disse Embedsmænd og Naadegaver blandt dem, og paastaae i enhver Henseende at have Fuldmagt til at forvalte de Anordninger og Befalinger som vare i den gamle Kirke; heraf vide vi, at denne Kirke, forsaavidt Embederne, Lærdommene, de hellige Handlinger og Ceremonierne ere noget Beviis, kan fremvise et fuldkomment Mønster. I disse Ting ere da baade Fortidens og Nutidens Hellige eens. Af det Nye Testamente kunne vi da ikke fordømmes.

Hvis de Sidste-Dages Hellige ikke ere, hvad de udgive sig for at være, saa er dog een Ting vist, at Ingen nogensinde vil være istand til at gjendrive deres Lærdom med Skrifterne; hvor ufuldkomment end Folket kan være, saa er dog deres Lære ufeilbarlig. Kan dette siges om noget andet Folk, der har levet paa den østlige Halvkugle i de sidste 1700 Aar? — Nei. Deres Lærdomme have været en forskjelligartet Blanding af Sandhed og Vildfarelse, som ikke vilde bestaae eet Øieblik i Sammenligning med et Mønster af Inspiration; een eller anden Ulighed kunde sees og udpeges, samt Afvigelser enten fra Lærebygningen eller Anordningerne i Evangeliet paavises. Og efter at saa mange Aarhundreder ere forløbne, og menneskelig Viisdom har lagt sig for Dagen i sin høieste Styrke, og de meest storartede og kæmpemæssige Talenter have fremstillet sig for at at lægge en fast Grundvold til at bygge paa, vaagne vi og see, at Alt er en tom Boble — et forfængeligt Skuespil — en menneskelig Opdigtelse, hvori man neppe sporer den oprindelige Kirkes Form, endsige dens Magt. Midt i alt dette tykke Mørke fremstaaer en ung, ulærd, ukjendt og uerfaren Mand og forkynder et himmelsk Budskab, for hvilket Mørket flyer; menneskelige Læresætninger (Dogmer) omstyrtes; Aarhundreders Tradition oprykkes med Rod; alle kirkelige Autoriteter skjælve ligesom Weselov ved dets Nærmelse, og den vældige Bygning af almindelig Sectisme rystes i selve dens Grundvold. Hvorledes skeer

alt dette? Hvis Joseph Smith var en Bedrager, hvorfra er da hans overlegne Viisdom? Hvilken Magt svækkede ham, da han grundlagde en Kirke efter den gamle Orden? Hvorledes kunde en Bedrager faa langt overgaae sytten Aarhundreders forenede Viisdom, at han kunde frembringe en Lærebygning, forskjellig fra ethvert andet under Himmelen værende System, og dog harmonere i enhver Enkelthed med Jesu og hans Apostlers Lære? Hvorledes! En Bedrager aabenbare Tidernes store Mørke og offentliggjøre en i enhver Henseende fuldkommen Lære, imod hvilken ikke et eneste Beviis fra Skriften kan fremføres. Det er en forkeert Idée. Reenheden og Ufeilbarligheden af denne den nyere Tids store Prophets Lære er et formeentligt Beviis af ikke ringe Betydning, til Gunst for hans guddommelige Sendelse.

Vi paastaae ikke, at en fuldkommen Lære er et ufeilbarligt Beviis paa, at den, som lærer den, har guddommelig Fuldmagt. Vi kunne tænke det muligt, skjøndt ikke sandsynligt, at en Mand prædiker en Lære, der ikke er blandet med Vildfarelse, og dog ikke har Fuldmagt til at forrette dens hellige Handlinger. Swedenborg, Irving og mange Andre prædikede Lærdomme, der i nogle Henseender vare sande og i andre Henseender falske; derfor burde deres Fuldmagt forkastes, selv om de skulde gjøre Mirakler. Vi have ingen Exempler i Historiens Aarbøger paa, at een i enhver Henseende fuldkommen Lære er bleven prædiket af nogen Person eller Personer, undtagen de vare indspirerede med guddommelig Fuldmagt. Hvis Joseph Smith prædikede een i nogen Henseende falsk Lære, burde han forkastes som en Bedrager, om han end, ligesom Troldmændene i Ægypten, skulde forvandle Flodernes Vand til Blod, eller skabe Frøer i Overflødighed, eller endog fremkalde den Døde ligesom Troldqvinden i Endor. Hvis han dertmod paa den anden Side prædikede en sand og fuldkommen Lære, saa maatte han være sendt af Gud, om han selv ingen Mirakler gjorde, ligesom Johannes den Døber, Propheten Noah eller mange andre Propheter af det Gamle Testamente.

I ældre Tider bleve mange store Propheter udsendte af Gud, og vi have ingen skriftlige Vidnesbyrd om, at de gjorde Mirakler, og dog vare deres Budskab hver for sig af uendelig Vigtighed, og kunde ikke forkastes uden Fordømmelse. Hvor findes der en Mand — han være saa lærd, han vil, — der kan bevise, at Smiths Lære er falsk? Lærte ikke de tidligere Hellige, at den bodfærdige Troende bør døbes til Syndernes Forladelse? Saaledes gjorde S. Lærte de ikke om Haandspaalæggelse for den Hellige Aands Gave? Saaledes gjorde S. Lærte de Forrige-Dages Hellige ikke, at Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder (Præster), Lærere, Diaconer, Biskopper, Ældster, etc. (alle inspirerede af Gud) vare nødvendige i Kirken? Saaledes lærte S. Lærte ikke de fordums Hellige, at Drømme, Syner, nye Aabenbaringer, Engles Betjening, Helbredelser, fremmede Tungemaal, Udlæggelser, og alle andre aandelige Gaver vare nødvendige i Kirken? Saaledes lærte denne den nyere Tids Prophet. Hvor findes da Forskjellen mellem den gamle og nye Lære? Ingensteds, den Enes Lære er lige saa fuldkommen som den Andens; og vi paastaae atter, at denne i ethvert Punkt fuldkomne Overeensstemmelse i Læren er et tilsyneladende stærkt Beviis for, at Smith var sendt af Gud.

2. Paa hvilken Maade erklærer Joseph Smith, at Evangeliets Forkyndelse blev anbetroet ham? Han bevidner, at en Engel fra Gud, ved Navn Moroni, viste sig for ham; at denne Engel tidligere havde været en Prophet iblandt en Levning af Josephs Stamme paa Amerikas Fastland. Han

bevidner, at Moroni aabenbarede ham, hvor han for omtrent fjorten hundrede Aar siden havde forvaret sin Nations hellige Skrifter; at disse Skrifter indeholdt det „evige Evangelium", saaledes som det i ældre Tid blev prædiket og nedskrevet hos en Green af Israel. Han gav Smith Magt til at aabenbare disse Skrifters Indhold for Jordens Folkeslag. Hvorledes stemmer nu dette Vidnesbyrd af Joseph Smith overeens med Johannis Propheties Bog (Aabenbaring), som blev given paa Øen Patmos? Johannes bevidner, at naar Evangeliets Forkyndelse atter betroes til Menneskene, skal det skee ved en Engel fra Himmelen. Joseph Smith bevidner, at Evangeliets Forkyndelse for alle Folk var bleven overantvordet ham ved en Engel. Den Ene bekjendtgjør Forudsigelsen, den Anden bevidner dens Opfyldelse. Om end Joseph Smith havde prædiket en fuldkommen Lære, saa vilde dog Alle paa eengang vide, at han var en Bedrager, hvis han ikke havde bevidnet, at hans Lære var given igjen ved en Engel. Dersom Joseph Smith havde været en Bedrager, hvorledes kom han da til ikke alene at opdage en fuldkommen Lære, men ogsaa til at opdage det rigtige Middel, hvorved denne Lære igjen skulde gives til Jorden? Lærte Swedenborg, Irving, Wesley eller nogle Andre ikke alene et reent System, men erklærede de ogsaa paa samme Tid, at det var overantvordet dem ved en Engel fra Himmelen? Hvis ikke, vare de ikke bemyndigede af Gud til at forvalte de hellige Anordninger, hvor reen og hellig deres Lære end kunde være. Hvis Joseph Smith havde lært, at han tilfældigviis havde opdaget hine Skrifter, og at det var givet ham at aabenbare deres Indhold ved Hjælp af Urim og Thummim; eller at han havde faaet en Underretning om Evangeliet ved Inspiration af den Hellig-Aand, eller Urim og Thummim, eller paa nogen anden Maade end ved en Engels Betjening — vidste vi, uden videre Undersøgelse, at han ikke havde nogen Fuldmagt. Hvis Joseph Smith var en Bedrager, hvorledes kom han da til at tænke paa alt dette? Tænkte Morten Luther, Wesley, Whitfield, Swedenborg eller Irving paa dette? Hvorfra da hans overlegne Forstand — hans dybe Indsigt — hans vidtstrakte Forudseenhed — at han saa langt kunde overgaae alle tidligere selvbemyndigede Lærere i 1700 Aar? Johannes bevidner, at naar det evige Evangelium igjen gives til Jorden, skal det skee ved en Engel. Smith vidner, at det blev givet igjen ved en Engel og ikke paa nogen anden Maade. Dette er vistnok et andet Beviis for, at han var sendt af Gud.

3. Det „evige Evangeliums" Aabenbarelse og Gjengivelse til Jorden ved Engelen Moroni vilde ikke være Menneskene til nogen Nytte, hvis Ingen blev beskikket med Fuldmagt til at prædike det og forvalte dets Anordninger. Moroni kunde have aabenbaret en Bog, som indeholdt en skjøn og herlig Lære til Salighed, uden at Nogen kunde adlyde endog dets første Principer, undtagen der var en lovligen bemyndiget Administrator, ordineret til at prædike, døbe, give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, o.s.v. Ordinerede Moroni Smith til Apostel-Embedet og befalede ham at forrette hellige Handlinger? Nei, han gjorde ikke. Men hvorfor ikke meddele Fuldmagt ved Ordination, ligesaa godt som at aabenbare det evige Evangelium? Fordi han efter al Sandsynlighed ikke havde Ret dertil. Alle Engle have ikke lige Fuldmagt — de havde ikke Alle samme Nøgler. Moroni var en Prophet, men vi have ingen Efterretning om, at han beklædte en Apostels Embede; og hvis ikke, havde han ikke Ret til at ordinere Smith til et Embede, han al-

drig selv havde besiddet. Uden Tvivl gik han saa vidt, hans Fuldmagt strakte sig, og det var at aabenbare „Ephraims Træ“ — hans Fædres Optegnelser, som indeholdt det „evige Evangelium“. Hvorledes erholdt da Smith Apostel-Embedet, naar Moroni ikke havde Fuldmagt til at ordinere ham til et saadant Embede? Smith bevidner at Peter, Jacob og Johannes kom til ham som tjenstgjørende Engle, og ordinerede ham ved Haandspaalæggelse til en Apostel, og befalede ham at prædike, døbe, give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og forvalte alle andre Anordninger i Evangeliet, ligesom de selv havde gjort i gamle Dage. Foregav Swedenborg, eller Irvings Apostler, eller nogle andre Bedragere i Løbet af Mørkets lange Tidsalder, at Apostel-Embedet var givet dem af dem, som sidst havde beklædt det, eller ved nogen Engel, som selv besad Embedet? Nei; og derfor ere de ikke Apostler, men Forførere. Dersom Smith havde foregivet, at han fik Apostel-Embedet ved den Hellig-Aands Aabenbarelse, uden Ordination under en Apostels Hænder, saa vilde vi strax vide, at hans Fordringer vare tomme, og at han var en Bedrager. Hvis Smith var en Bedrager, hvorledes kom han da til at opdage dette? Hvorfor tilegnede han sig ikke Apostel-Embedet ligesom Irvingiterne, uden at en Apostel ordinerede ham? Hvorledes kom han i Besiddelse af saa langt større Viisdom end Irving, saaledes at han opdagede, at han ikke kunde være en Apostel, uden at være ordineret under en Apostels Hænder? Dersom Smith var en falsk Apostel, saa maa man dog tilstaae, at han har havt en langt større Forstand end alle de falske Apostler, som ere gaaede forud for ham, hvor lærde og talentfulde de end vare. Er dette ikke endnu et stærkt Beviis for Joseph Smiths guddommelige Sendelse? En saadan Nøiagtighed i Sager af en saa stor Vigtighed, og i Ting, hvorom Millioner hidindtil have været vildfarende, tilkjendegiver noget mere end Menneskeligt — det tilkjendegiver den Almægtiges Inspiration. Smiths Læres Reenhed — hans og Johannis Vidnesbyrds fuldkomne Overeensstemmelse i Henseende til den Maade, hvorpaa det evige Evangelium igjen skulde gives til Jorden, og hans Vidnesbyrds Beskaffenhed i Henseende til den Maade, hvorpaa Apostel-Embedet skulde gjengives, ere vistnok betydningsfulde Beviser, der skjønt harmonere og bestyrke hinanden; Vidnesbyrdet er derfor meer end tilstrækkeligt og forøges i fordoblet Grad ved enhver ny Tilsætning eller Omstændighed, og synes ganske uimodstaaeligt at tvinge Sindet til Overbeviisning.

4. Joseph Smith paastaaer, ikke alene ved Hjælp af Engle at have faaet en Underretning om Evangeliet og Apostel-Embedets Magt og Myndighed, men han paastaaer tillige, at have faaet en Underretning ved Aabenbarelse og Befaling fra Gud om de Helliges Indsamling fra alle Nationer. Læren om de Helliges Indsamling i de sidste Dage maa nu enten være falsk eller sand; er den falsk, saa maa Joseph Smith være en Bedrager. Hvor nøiagtig han end har været i alle andre Puncter af sin Lære, saa har dette dog Intet at betyde, dersom det ene Punct — Læren om Indsamlingen, var falsk, han maatte være en Bedrager. Hvorfor? Fordi han paastaaer, at have faaet denne Lærdom ved umiddelbar Aabenbarelse og Befaling. Hvis paa den anden Side Læren om de Helliges Indsamling er sandfærdig og efter Skriften, saa er dette vistnok endnu et Beviis for, at Smith var sendt af Gud.

Nu, en Lære kan være sand, om den end ikke er bibelsk; f. Ex. Newtons Lære om den universelle Tyngdelov er en sand, men ikke en bibelsk Lære; det vil sige: Den kan hverken bevises eller modbevises med Skrifterne. Saaledes var Noahs Lære om at indsamles i Arken — Loths Lære om at flygte ud af Sodoma — Christi Lære om at gaae ud af Jerusalem og flygte til Bjergene for at undgaae Ødelæggelse — alle tilsammen sande, men ingen af dem kunde bevises eller modbevises med nogen af de tidligere Propheters Skrifter. Ligeledes kunde ogsaa Smiths Lære om de Helliges Indsamling i de sidste Dage være sand, selv om der ikke skulde være noget tidligere Skrift, der forudsagde en saadan Begivenhed; men i dette Tilfælde vilde en saadan Lære ikke være noget Beviis for, at Smith, som forkyndte den, var sendt af Gud; men hvis en saadan Lære kan bevises at være efter **Skriften**, det vil sige: Hvis de Helliges Indsamling var forudsagt i gamle Skrifter som en Begivenhed, der skulde finde Sted i en vis Tidsalder, paa en vis Maade og ved visse Midler, og Smith kommer i **den Tidsalder** og paastaaer, at have faaet det Hverv, at samle de Hellige paa en **saadan Maade** og ved **saadanne Midler**, som Skriften har forudsagt, da vilde den nøiagtige og fuldkomne Overeensstemmelse mellem Smiths foregivne Budskab og Skriftens Forudsigelse om et saadant Budskab eller Værk — vistnok være et saare vægtigt Beviis for hans guddommelige Sendelse.

Læren om Guds Folks Indsamling, Israel iberegnet, er en Lære, der er forudsagt saa tydeligt af de Skribenter, som vare inspirerede af Gud, at det synes næsten overflødigt at henvise til de talrige Skriftsteder, som handle derom. Den Forkyndelse, ved hvilken Guds Folk skulde samles til eet, kaldes af Apostelen Paulus „Tidernes Fyldes Huusholdning", hvilken han fremstiller som en tilkommende Begivenhed. Henved 100 Aar efter vor Frelsers Fødsel saae Johannes de endnu ufødte Slægters Begivenhed og Optrædelsesmaader udfoldede for sig i majestætisk og frygtelig Storhed. Han saae, at Menighederne i Asien, hvilke dengang stode under hans egen personlige Opsigt, vare lunkne, fordærvede og næsten færdige til at bortflyttes fra deres Sted. Han saae det almindelige Frafald, der snart skulde indtræde og i mange Aarhundreder beherske alle Slægter og Tungemaal under Navn af Skjøgernes Moder — det store Babylon, som skulde gjøre alle Nationer drukne af hendes Ugudeligheder. Han saae, at der, efter at Nationer saaledes havde været overvældede af tykt Mørke i mange Aarhundreder, uden Guds Kirke, uden Apostler, uden Propheter, uden Engles Betjening, uden et opmuntrende Budskab fra Himmelen — endnu engang skulde udstedes en Barmhjertigheds-Proclamation til alle Folk — at endnu en Meddelelse om glædelige Tidender fra Himlene skulde bekjendtgjøres af en Engel, som atter skulde forkynde det evige Evangelium, hvilket var at modtage en almindelig Proclamation til alle Jordens Beboere, hvilken skulde ledsages af det høie Raab: „**Guds Doms Time er kommen!**" Han saae, at den almindelige Forkyndelse af det advarende Budskab strax blev efterfulgt af en Engel, som forkyndte Babels fuldstændige Ødelæggelse og Fald. I den Tid, der var imellem, at den ene Engel fløi og til den anden Engel fløi, hørte han en anden **Røst fra Himmelen**, som sagde: **„Gaaer bort fra hende, mit Folk,** at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at hendes Plager ikke skulle komme over Eder; thi hendes Synder have naaet til Himmelen, og Gud har ihukommet hendes Ugudeligheder." Ihukommer, at den Røst, der byder Guds Folk at drage ud af Babylon, var en „**Røst fra Himmelen**". Det skulde

ikke være en klogt anlagt Plan, frembragt ved menneskelig Klogskab, men det skulde være en Røst fra Himmelen — et Budskab sendt fra Gud — en ny Aabenbarelse, som befaler de Hellige at komme ud af Babylon forend dets Fald. Dersom Smith var en Bedrager, hvorledes kom han da til at faae ikke alene alle de andre Enkeltheder, vi have omtalt, fuldkommen nøiagtige, men ogsaa til at opdage, at de Hellige maatte indsamles fra Babylon, og at dette Værk maatte følge umiddelbart efter Evangeliets Indførelse ved en Engel? Hvorfor sagde han ikke: „Min Lære er sand, og hvis I ville annamme den, kunne I blive frelste, og dog forblive hvor I ere?“ Det nytter ikke, hvor rigtig hans Lære kunde have været i alle andre Puncter, dersom han havde sagt til sine Tilhængere, at de kunde forblive iblandt de fordærvede Nationer — uden at samles — alene dette vilde have røbet den spaltede Fod (Djævelen) og viist, at han var en Bedrager. Swedenborg, Wesley, Irving og en talrig Skare Andre have i Løbet af de sidste sytten hundrede Aar ganske forsømt Indsamlingen, hvilket beviser, at de ingen Fuldmagt havde — at Evangeliets Forkyndelse aldrig havde været betroet dem — at Røsten om at komme ud af Babylon aldrig havde naaet deres Øren. Saalænge Evangeliet ikke var gjenoprettet paa Jorden, havde Gud intet Folk i Babylon og kunde derfor ikke forlange, at de skulde gaae ud. Et ubemyndiget og uinspireret Præstedømme, som prædike et forfalsket Evangelium, kunde aldrig opvække Gud et Folk i Babylon; thi de ere selv et Babel, og alle deres Proselyter eller Børn ere avlede efter deres egen Lignelse med babyloniske Indskrifter paa deres Pander. Det er først naar Evangeliet, Præstedømmet og Kraften er gjengivet ved det Middel og paa den Maade, som var forudsagt, at Guds Folk kan opreises blandt Nationerne. Det er da, og først da, at Røsten fra Himmelen høres, idet den udkalder dette Folk fra Nationerne. Smith forglemte ikke dette. Det er i Sandhed meget forunderligt, at han skulde være en Bedrager, og dog indbefatte i sin Lære enhver Enkelthed, som charakteriserede den store Forkyndelse i de sidste Tider. Det gjør Intet til Sagen, hvor forskjellige hans Lærepuncter end vare fra de Lærdomme, som vare gængse i den moderne store Bygning af Religionssystemer. Han synes at have indført sin Lære uden i mindste Maade at bryde sig om, hvad der vilde blive populært eller upopulært — om det vilde behage de Lærde eller Ulærde — om det vilde passe til Menneskets verdslige Omstændigheder eller ikke. Han standsede ikke med at undersøge, om de Helliges Indsamling stemte med deres Følelser, som eiede prægtige Herregaarde og smukke Avlsgaarde, og som vare omgivne af enhver Overdaadighed for Livet. Han standsede ikke med at overveie nogen af disse Ting, men talte som En, der havde Myndighed, idet han ved ethvert Lærepunct, han forkyndte, sagde: „Saa siger Herren.“ Nu, for en ung, uerfaren og ulærd Mand at udgive sig for at meddele Herrens Ord om Gjenstande af en saa stor Vigtighed — at aabenbare Lærdomme, som uden Omsvøb modstrede ikke alene hvad han selv havde nedarvet, men ogsaa Nutidens almindeligste, talrigste og mægtigste Secters Lærdomme og Underviisninger, og paa samme Tid bringe sine Lærdomme i nøiagtig Harmoni ikke alene med det gamle Evangelium, men med enhver liden Forudsigelse angaaende Huusholdningen i de sidste Dage — det er et Vidnesbyrd, som bærer Sandhedens Præg og efterlader et dybt og vedvarende Indtryk paa ethvert eftertænkende Gemyt, og vi kunne neppe afholde os fra at bifalde i vore Hjerter, at han visselig maa være sendt af Gud.

5. Hvad foregiver Mormons Bog at indeholde foruden det „evige

Evangelium"? Den siger, at den indeholder en fortfattet, men troværdig Historie om en lille Green af Josephs Stamme, og de til dette Folk givne Aabenbarelser baade før og efter Christi Fødsel, hvilke ere Strevne af en Række efter hinanden følgende Prophetet, som vare Josephs virkelige Efterkommere; derfor paastaaer den, i Ordets fulde Forstand, at være: Josephs Stammes Optegnelser eller Bøger. Den indeholder talrige og bestemte Forudsigelser, som udtrykkelig kundgiøre, at den Tid, paa hvilken disse Optegnelser ved Guds Kraft skulde aabenbares for Nationerne, ogsaa skulde være den Tid, paa hvilken Israel skulde samles; og at deres Skrifter i Forbindelse med Jødernes skulde være mægtige Redskaber i Guds Tjeneres Hænder, naar de skulde udføre dette store Værk. Hvorledes stemmer nu dette med Herrens Ord til Ezekiel om den samme Sag? Jehovah befalede Ezekiel at skrive paa to Træer, det ene for Juda og det andet for Joseph; hvorefter han befalede ham at sammenføie dem til eet. Og naar Israels Børn skulde spørge, hvad der forstodes ved disse to forenede Skrifter for Juda og Joseph, da skulde han sige til dem, at den Herre Gud vilde forene Josephs Skrifter med Judæ; strax derefter skulde Herren føre Israels Børn ud fra Hedningerne, hvor de vare henfarne, og samle dem trindt omkring fra, og lade dem komme til deres eget Land, og da vilde han giøre dem til eet Folk i Landet paa Israels Bjerge; og da skulde een Konge være Konge over dem alle, og da skulde de ikke ydermere være tvende Folk eller to Riger. (Ezek. 37, 16—22.) Ezekiel vidner, at Josephs Skrifter skulde forenes med Judæ Skrifter. Smith overrækker denne Slægt en Bog, bestaaende af flere hundrede Sider, hvilken han paastaaer at være Josephs Stammes inspirerede Propheters hellige Skrifter, hvilket Folk fordum beboede den store vestlige Halvklode. Ezekiel vidner, at Israel skulde samles, for aldrig mere at adsplittes, strax efter disse to Skrifters Forening. Josephs Stammes foregivne Bog, som Smith har bragt for Lyset, vidner i det bestemteste Sprog, at den Tid nu er forhaanden, da Israel skal samles ved Hjælp af Guds Ord og Kraft, som indeholdes i disse to Skrifter. Ezekiel har spaa et; Smith viser Spaadommens Opfyldelse. Dette er vistnok endnu et Beviis for hans Sendelses guddommelige Gyldighed; thi dersom Israels Indsamling ikke havde været indbefattet i Smiths Mission, som en vigtig Deel af det store Værk ved den sidste Fortbyndelse, saa havde Alle havt god Grund til at forkaste ham uden videre Undersøgelse. En Engels Sendelse — Evangeliets Gjengivelse — Apostel-Embedets Meddelelse — Guds Riges Oprettelse — de Helliges Indsamling — Aabenbarelsen af Josephs Bog og dens Forening med Jødernes og det ganske Israels Huus's Indsamling til deres egne Lande, — ere de forunderlige Begivenheder, som skulle skee i den store „Huusholdning i Tidernes Fylde". Enten det er betroet Een eller Flere at fortbynde dette Budskab, maae de have Fuldmagtens Nøgler til at udføre ethvert Foretagende, som hører dertil. Dersom Joseph Smith havde indesluttet alle disse mærkværdige Begivenheder i sin Mission, undtagen een, saa vilde denne ene Undtagelse være tilstrækkelig til at bevise, at han handlede uden Fuldmagt. Men vi spørge: Hvor findes der en Undtagelse? Hvilken særdeles Begivenhed eller Omstændighed, der henhører til det evige Evangeliums Fortbyndelse, hvortil han paastod at have faaet Nøglerne,

har han udeladt af sin Lære? Forudsagde ikke Johannes Evangeliets Gjengivelse ved en Engel? Dette indbefattes i Smiths Lære. Forudsagde ikke Johannes, at de Hellige skulde faae et Budskab fra Himmelen, som skulde byde dem at drage ud af Babylon? Dette indeholdes ogsaa i Joseph Smiths Lære; og de Hellige adlyde det nu. Forudsagde ikke Ezekiel den sidste Indsamling af Israel, som Noget, der skulde følge umiddelbart efter Foreningen af de to Bøger af Josephs og Juda Stamme? Smith indeslutter ogsaa dette i sin Lære. De to Bøger ere allerede blevne til eet i deres Vidnesbyrd og ville snart opfylde Hensigten, hvori de ere udsendte. Hvad mangler da? Er der nogen af Propheterne eller de inspirerede Skribenter i ældre Tid, der have fremsat en anden Maade, hvorpaa Evangeliets Forkyndelse i de sidste Dage skulde skee? Kan noget Menneske bevise, at Evangeliet ikke skulde gives igjen ved en Engel, eller at de Hellige ikke skulde blive udkaldte af Babylon ved et Budskab fra Himmelen? eller at Josephs Stammes Bog ikke skulde forenes med den jødiske Skrift — Bibelen? eller at Israel ikke skulde samles ved Hjelp af mere Aabenbaring? eller at Guds Rige ikke skulde oprettes i de sidste Dage for at omstyrte alle andre Riger? eller at Apostler og Propheter ikke skulde gjenopreises paa Jorden ligesom i gamle Dage? Dersom alt dette er muligt, sandsynligt og efter Skriften — dersom alle disse Begivenheder skulde skee i deres Tid og paa den forudsagde Maade — kan da Nogen bevise, at Tiden nu ikke er kommen? at Mormons Bog ikke er Josephs Stammes Bog, som Ezekiel spaaede om? Kan Nogen vise nogen Grund for, at Gud ikke skulde sende nogen Engel til Joseph Smith? Hvorfor skulde han ikke blive ordineret til Apostel, eller Prophet, eller annamme Aabenbaringer og Befalinger fra Gud? Dersom Evangeliet skal gjengives ved en Engel, saa maa det først gives til en eller anden Person. Hvorfor kunde ikke denne Perfon være Smith? Dersom to forskjellige Stammers Bøger skulde samles til een, hvorfor skulde da Mormons Bog og Bibeten ikke være disse to Bøger? og hvorfor kunde da ikke Smith være Redskab i Guds Haand til at fuldbyrde denne Spaadom? Dersom disse Ting ikke ere Opfyldelsen af hine gamle Forudsigelser, vil da den Slægt, som lever, naar disse Ting skulle gaae i Opfyldelse, være mindre vantro, end Menneskene ere nu ved dette Værk? Mòn de da ville være mere beredvillige til at anamme nye Aabenbaringer, Syner, Engle og gamle hellige Skrifter, end de ere nu? Naar Gud opretter sit Rige, vil Menneskeslægten da være mere villig til at annamme Apostlerne, Propheterne og de indspirerede Embedsmænd i det Rige, end de nu ere! Saameget er vist, at dersom Engelen ikke er kommen — dersom Evangeliet ikke er gjengivet — og Josephs Stammes Skrifter ikke ere aabenbarede, saa findes Guds Rige ikke paa Jorden, saa har intet Menneske nogensomhelst Fuldmagt til at prædike og forrette hellige Handlinger. Alt er tykt Mørke — Alt er Uvished — vort eneste Valg maa da være at vente til en Engels Røst høres, til det store Værk „Evangeliets sidste Forkyndelse“ paabegyndes. Men ville vi saa annamme det? Ville vore Fordomme da ikke være ligesaa store, som de nu ere mod Smith? Skulde Smith være i Besiddelse af nogle Aandsgaver, som han ikke besad? Vare der nogle Lærdomme, som han forsvarede, hvilke strede imod Skriftens Lærdom? Vare der nogle Grundsætninger, som hørte til hans Lære, hvilke ikke kunde forenes med Prophetterne? Men naar Fuldkommenhed charakteriserer enhver Lærdom i

denne den nyere Tids Prophets store Plan, hvo kan da sige, at han ikke var sendt af Gud? Hvem tør modsætte sig en saa stor og fuldkommen Lærebygning, uden at have mindste Skin af Sandsynlighed til at bevise dens Falskhed? Hvem har saaledes tabt ethvert Spor af Fornuft og sund Dømmekraft, at han ikke kan see den Overflod af Beviser, som strømme ind fra alle Sider for at stadfæste Joseph Smiths guddommelige Sendelse? Hvo har upartisk undersøgt hans Sendelse eller Lære, og kan fremføre et eneste Modbeviis? Ere vi da ikke idetmindste forpligtede til at troe Vidnesbyrdet? Hvilken Undskyldning kan da Verdens Lærde, Store og Vise give, fordi de modsætte sig et saa yderst vigtigt Værk med Intet andet end Latterliggjørelse, Bagtalelse og gemene Beskyldninger? Lad dem fremføre deres store Indvendinger, eller lad dem høre, og sige, det er **Sandhed.**

6. Den fuldkomne Overeensstemmelse imellem Esaiæ Prophetî (29de Capitel) og Smiths Beretning om Opdagelsen og Oversættelsen af Mormons Bog er et andet sideordnet Bevis paa, at Joseph Smith var sendt af Gud. Smith vidner, at de Tavler, hvorfra Mormons Bog blev oversat, bleve tagne ud af Jorden, fra det Sted, hvor Propheten Moroni oprindelig havde forvaret dem; at Kisten, hvori de indeholdtes, var sammensat af Steen, saa tæt, at den ganske forhindrede Jordens Fugtighed i at trænge ind; at han tilligemed Tavlerne opdagede et Urim og Thummim, ved hvis Hjælp han sidenefter var istand til at oversætte Bogen i det engelske Sprog. Kort efter han havde erholdt Tavlerne blev en Deel af Tegnene nøiagtigt afskrevne, og sendte til nogle af de lærdeste Mænd i de Forenede Stater, for at see, om de kunde oversætte dem. Blandt andre bleve de ogsaa viste til Professor Anthon i Staden New York. Men der var Ingen istand til at læse dem ved egen Lærdom eller Viisdom. Smith vidner, at han, skjøndt han var en ulærd Mand, fik Befaling til at oversætte dem ved den Hellig-Aands Indskydelse, ved Hjælp af Urim og Thummim, og at Mormons Bog er denne Oversættelse. Nu, Esaias siger til Israel: „Du skal blive fornedret, du skal tale af Jorden, og din Tale skal mumle af Støvet; og din Røst skal være ligesom en Spaadoms (Aands) af Jorden, og din Tale skal qviddre af Støvet."

Hvo kan ikke see den fuldkomne Overeensstemmelse imellem Esaiæ Prophetî og Smiths Vidnesbyrd. Esaias gjentager den samme Forudsigelse — ligesom for at indskjærpe det i dem, der skulde leve i tilkommende Slægter — ikke mindre end fire Gange i det samme Skriftsted, idet han i det meest bestemte Sprog underretter os om, at efterat Israel skulde fornedres, skulde de tale paa en fortrolig Maade „af Jorden og mumle af Støvet." Smith har i Guds Haand været et Redskab til bogstavelig at opfylde denne Forudsigelse. Han har udtaget „af Jorden" den ældre Historie om den ene Halvdeel af vor Klode — de hellige Bøger om en Stamme af Israel — Skrifterne om Levningerne af Josephs Stamme, som dengang blomstrede som en stor og mægtig Nation paa den vestlige Halvkugle. De hensmuldrede Ruiner af deres gamle Fæstninger, Taarne og Byer vidne om deres tidligere Storhed i sørgelig Modsætning til deres nuværende bedrøvelige Tilstand. De ere blevne fornedrede ligesom hele det øvrige Israel; men deres gamle Propheters Ord „tale af Jorden" og „mumle af Støvet" i den nuværende Slægts Øren, idet de virkelig aabenbare som en „Spaadoms-Aand" Amerikas Oldtidshistorie, som før var ganske ubekjendt for Nationerne. Esaias siger, at

Israel skulde „tale af Jorden“ Smith siger, at han fik Josephs Stammes Skrifter „af Jorden.“ Dersom Smith nu havde foregivet, at han havde faaet sin Bog ligesom Swedenborg fik sin, og Shækerne fik deres; det vil sige, dersom han foregav at have faaet denne Bog til at anmelde denne sidste Forkyndelse af Evangeliet paa nogen anden Maade end „af Jorden,“ saa havde vi Grund til at ansee ham som en Forfører, ligesom Swedenborg og tusinde Andre. Esaias siger desuden, at „al (deres) Syn skal være Eder som en beseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaaer sig paa Skrift og siger: Kjære, læs dette; men han maa sige: jeg kan ikke; thi den er beseglet. Eller Bogen gives Nogen, som ikke forstaaer sig paa Skrift, saa der siges: Kjære, læs dette; men han maa sige: jeg forstaaer mig ikke paa Skrift. Hvorfor Herren sagde: efterdi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og de ære mig med deres Læber, men dets Hjerte er langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskenes Bud, som de have lært: Derfor, see, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, ja paa det Underligste; thi deres Vises Viisdom skal forgaae, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig“. Alt dette blev opfyldt, førend Smith vidste noget af, at Esaias saa tydelig havde forudsagt det. Han sendte „en Bogs **Ord**,“ hvilken han, som før omtalt, fandt, til Professor Anthon. Men det var som en forseglet Skrivelse for den lærde Professor — det oprindelige Sprog i Amerika i Oldtiden kunde ikke blive udlagt af ham. Han var ligesaa forlegen som Babylons Viismænd, da de skulde fortolke den ubekjendte Skrift paa Væggen. Menneskelig Viisdom og Lærdom var i dette Tilfælde aldeles utilstrækkelig. Det krævede en anden Daniel, som blev funden i Smiths Person. Hvilket et vidunderligt Værk! Hvilket et Under! Hvor de Vises og Lærdes Viisdom maatte forgaae ved Siden af den Gave til at udlægge, som blev given til den Ulærde! Dersom Mormons Bog er en hellig Bog, som den paastaaer at være, saa maa den være den samme, som omtales i Esaiæ Propheti; thi Propheten Nephi, en af Mormons Bogs Forfattere, som levede for over 2400 Aar siden, underretter os om, at deres Skrifter skulde blive bragte for Lyset i de sidste Dage for at opfylde Esaiæ Propheti; han overleverer tillige en Propheti om den samme Bog, og forudsiger mange dermed i Forbindelse staaende Begivenheder, som Esaias har omtalt. Vi give her et Udtog af hans Propheti ligesom og af hvad han anfører fra Esaias: —

„See, i de sidste Dage, eller i Hedningernes Dage, ja see, alle de hedenske Folkeslag, som og Jøderne, baade de, som skulle komme paa dette Land, og de, som skulle være i andre Lande, ja, i alle Landene paa Jorden; see, de ville blive drukne af Synd og allehaande Vederstyggeligheder; og naar den Dag kommer, da skal Hærskarernes Herre hjemsøge dem, med Torden og med Jordskjælv, og med et stort Bulder, og med Storm og med Uveir, og med en fortærende Ildslue, og alle de Folk, som stride mod Zion, og som bedrøve hende, skulle være som en Drøm eller et Nattesyn; ja, det skal være for dem ligesom for en hungrig Mand, der drømmer, og see, han æder; men han opvaagner, og hans Sjæl er tom; eller ligesom en tørstig Mand, der drømmer, og see, han drikker; men han opvaagner, og han er træt og hans Sjæl er tørstig; ja, saaledes skal alle Hedningernes Mangfoldighed være, som strider imod Zions Bjerg, thi see, alle I, som gjøre Uretfærdighed, værer stille og forundrer Eder; thi I skulle forlyste Eder og raabe, ja, I skulle blive drukne, men ikke af Viin; I skulle rave, men ikke af stærk Drik; thi see Herren har

udøst over Eder en dyb Søvns Aand. Thi see, J have tillukket Eders Øine, og J have forkastet Propheterne og Eders Regenter, og Seerne har han skjult for Eders Ugudeligheds Skyld.

Og det skal skee, at den Herre Gud skal bringe en Bogs Ord frem til Eder, og de skulle være deres Ord, som have slumret. Og see, Bogen skal være forseglet; og i Bogen skal der være en Aabenbaring fra Gud, fra Verdens Begyndelse til dens Ende. Og derfor, for de Tings Skyld, som ere forseglede, skulle de Ting, som ere forseglede, ikke udgives i Folkets Ondskabs og Vederstyggeligheds Dag. Hvorfor Bogen skal blive holdt tilbage fra dem. Men Bogen skal gives til en Mand, og han skal udgive Bogens Ord, hvilke ere deres Ord, som have slumret i Støvet; og han skal give disse Ord til en Anden, men disse Ord; som ere forseglede, skal han ikke udgive, ei heller skal han overgive Bogen. Thi Bogen skal være forseglet ved Guds Kraft, og Aabenbaringerne, som ere forseglede, skal beholdes i Bogen indtil Herrens egen bestemte Tid, at de da maae komme frem; thi see, de aabenbare alle Ting fra Verdens Begyndelse til dens Ende. Og den Dag kommer, da Bogens Ord, som vare forseglede, skulle blive læste ovenpaa Husene; og de skulle blive læste ved Christi Kraft; og Alting skal blive aabenbaret for Menneskenes Børn, som nogensinde har været blandt Menneskenes Børn, og som nogensinde vil blive, saalænge Jorden staaer. Derfor, paa den Dag, da Bogen skal gives til Manden, om hvem jeg har talt, da skal Bogen være skjult for Verdens Øine, at Ingens Øine skulle see, uden tre Vidner skulle see den ved Guds Kraft, foruden ham, til hvem Bogen skal blive given; og de skulle bevidne, at Bogen og de Ting, som ere i Bogen, ere Sandhed. Og der er ingen Anden, som skal skue den, uden det skal være nogle Faa, efter Guds Villie, for at bære Vidnesbyrd om hans Ord for Menneskenes Børn; thi den Herre Gud har sagt, at den Trofastes Ord skulle tale som om det var fra de Døde. Og saaledes vil den Herre Gud lade Bogens Ord komme frem; og ved saa mange Vidners Mund, som han finder for godt, vil han stadfæste sit Ord; og Vee den som forkaster Guds Ord.

Men see, det skal skee, at den Herre Gud skal sige til ham, hvem han skal give Bogen: Tag disse Ord, som ere forseglede, og giv dem til en Anden, at han maa vise dem til den Lærde, sigende: Jeg beder Dig, læs dette. Og den Lærde skal sige: Bring Bogen hid, og jeg vil læse den; og see, det ville de sige for Verdens Æres Skyld, og for Vinding, og ikke for Guds Æres Skyld. Og Manden skal sige: Jeg kan ikke hidbringe Bogen; thi den er forseglet. Da skal den Lærde sige: Jeg kan ikke læse det. Hvorpaa det skal skee, at den Herre Gud vil atter give Bogen og dens Ord til ham, som ikke er lærd; og Manden, som ikke er lærd, skal sige: Jeg er ikke lærd. Da skal den Herre Gud sige til ham; De Lærde skulle ikke læse dem; thi de have forkastet dem, og Jeg formaaer at gjøre mit eget Arbeide; hvorfor Du skal læse de Ord, som Jeg monne give Dig. Rør ikke de Ting, som ere forseglede; thi jeg vil bringe dem frem i min egen bestemte Tid; thi Jeg vil vise Menneskenes Børn, at Jeg er mægtig til at gjøre mit eget Arbeide. Derfor, naar Du har læst de Ord, som Jeg har befalet Dig, og erholdt de Vidner, som Jeg har lovet Dig, da skal Du forsegle Bogen igjen, og forvare den til mig, at Jeg maa bevare de Ord, som Du ikke har læst, indtil Jeg skal finde det tjenligt i min egen Viisdom, at aabenbare Alting for Menneskenes Børn. Thi see: Jeg er Gud; og Jeg er en Gud, som gjør Mirakler;

og Jeg skal vise Verden, at Jeg er den samme igaar, idag og til evig Tid og Jeg arbeider ikke blandt Menneskenes Børn, uden efter deres Tro.

Og atter skal det skee, at Herren skal sige til ham, som skal læse de Ord, som skulle gives ham: Efterdi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og de ære mig med deres Læber, men deres Hjerte er langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskers Bud, som de have lært, derfor vil jeg vedblive at gjøre en forunderlig Gjerning iblandt dette Folk; ja en forunderlig Gjerning, og et Vidunder; thi deres Vises og Lærdes Viisdom skal forgaae, og deres Forstandiges Forstand skal skjules. Og vee dem, som søge dybt at skjule deres Anslag for Herren. Og deres Gjerninger ere i Mørke; de sige: Hvo seer os, og hvo kjender os? Og de sige ogsaa: Det, at I vende op og ned paa Tingene, skal visselig agtes som Pottemagerens Leer. Men see, Jeg vil vise dem, siger Hærskarernes Herre, at jeg kjender alle deres Gjerninger. Thi, skal Gjerningen sige om ham, som gjorde den: Han har ikke gjort mig? Eller skal det, som er dannet, sige om ham, som dannede det: Han forstod det ikke? Men see, siger Hærskarernes Herre, Jeg vil vise Menneskenes Børn, at der nu er ikkun en saare liden Tid til, at Libanon skal blive omvendt til en frugtbar Mark; og den frugtbare Mark skal agtes som en Skov. Og paa hiin Dag skal den Døve høre Bogens Ord, og den Blindes Øine see af Dumhed og Mørke; og de Sagtmodige skulle tiltage, og deres Glæde skal være i Herren; og de Fattige iblandt Menneskene skulle fryde sig i Israels Hellige. Thi saa sandt som Herren lever, skulle de see, at den Forfærdelige er tilintetgjort, og Spotteren har faaet Ende, og alle de ere udryddede, som ere aarvaagne til Misgjerning; og de, som holde et Menneske for en Synder for et Ords Skyld, og stille Snarer for den, som straffer i Porten, og tilsidesætte den Retfærdige, som en ubetydelig Ting. Derfor, saa siger Herren, som forløste Abraham, angaaende Jacobs Huus: Jacob skal nu ikke mere beskjæmmes, og hans Ansigt skal nu ikke mere blegne. Men naar han seer sine Børn, mine Hænders Gjerning, midt iblandt sig, da skulle de helliggjøre mit Navn, og helliggjøre Jacobs Hellige, og frygte Israels Gud. De ogsaa, som ere vildfarende i Aanden, skulle faae Forstand, og de, som knurrede, skulle tage ved Lærdom." (Side: 102.)

Her vil man paa engang see, at Mormons Bog virkelig er den Bog, som Esaias har propheteret om, eller ogsaa at den er et Bedrageri. Den af Esaias omtalte Bog skulde have ethvert Kjendetegn, som synes at følge med Mormons Bog. Forudsagde ikke Esaias, at „de Døve skulle høre Bogens Ord, og de Blindes Øine see af Dumhed og Mørke?" Det er bleven opfyldt ved Mormons Bogs Fremkomst. Sagde ikke Esaias, „at de, som vare vildfarende i Aanden, skulle komme til Forstand, og de, som knurrede, skulle annamme Lærdom" paa den Dag, da den af ham omtalte Bog skulde tale af Jorden? Det er bogstavelig bleven opfyldt ved Hjælp af Mormons Bog. Mange tusinde ærlige Mennesker, som vare vildfarne i Aanden paa Grund af menneskelige Lærdomme og Forskrifter, ere komne til Forstand. Mange Lærepuncter, som man har ført Strid om i Aarhundreder ere fuldkommen tydeliggjorte i Mormons Bog; heraf kommer det, at de, som knurrede paa Grund af det Mørke og Dunkelhed, som menneskelig Viisdom og Lærdom havde kastet over Skrifterne, have „taget ved Lærdom!" Propheterede Esaias ikke, at naar den Bog, der var propheteret om, skulde aabenbares, „saa skulde Jacobs Huus ikke mere beskjæmmes, ei heller skulde hans Ansigt mere blegne!"

Mormons Bog er fremkommen og forkynder, at den Tid er forhaanden, da Israels Huus skal indsamles for aldrig mere at adspredes. Forudsagde Esaias ikke, at „den Forfærdelige skulde tilintetgjøres, Spotteren skulde faae Ende, og at Alle, som vare aarvaagne til (at gjøre) Uret skulde blive udryddede“ paa den Dag, da en vis Bog skulde aabenbares? og at til Slutning „alle Folkeslag, som skulde stride mod Zions Bjerg, skulde være som en Drøm og et Natte-Syn, og hjemsøges med Jordskjælv og fortærende Ildslue?“ Mormons Bog fremkommer og vidner, at disse Dommes Time er forhaanden. Og desuden har Esaias ikke omtalt nogen anden Omstændighed, som stod i Forbindelse med Aabenbarelsen og Oversættelsen af den Bog, han omtaler, end hvad der staaer i Forbindelse med Mormons Bog. Dersom Joseph Smith var en Bedrager og ønskede at anstille sig for Verden som den store Prophet, der skulde indføre den forberedende Forkyndelse for Herrens Tilkommelse, hvorledes kom han da til at opdage alle disse Enkeltheder, som indeholdes i Esaiæ Propheti, saa at han saa nøiagtigt og fuldkomment kunde indlemme alle og enhver af dem i sin store bedrageriske Plan? Dersom denne ulærde Yngling var en Forfører, har han langt overgaaet alle de lærde Theologer eller Bedragere i de sidste 1800 Aar — har dragt sin store og udstrakte Lære til at harmonere i enhver Enkelthed, ikke allene med Evangeliet fordum, men med de ældre Propheter, og dette tillige saa fuldkomment, at Ingen kan opdage Bedrageriet. Læser, vidner ikke en saadan Plan meget stærkt om Sandheden? Udfordres der ikke større Anstrengelse til at mistroe en saadan Plan, end til at troe den? Dersom man ikke kan fatte Tillid til en saadan Plan, hvor er da i hele Verden en Plan eller Lærebygning, som man kan have Tillid til? Kan Du finde en mere fuldkommen Plan end den, Smith indførte? Kan Du finde een, der er den lig i Fuldkommenhed? Kan Du finde een, som indeholder en Tyvendedeel af den Sandhed, hans Lære indeholder? Dersom Du nu betvivler Smiths Fuldmagt, hvormeget mere maa Du da ikke tvivle paa Fuldmagten hos enhver anden Mand, som nu lever paa Jorden? Dersom Smiths fuldkomne Plan skulde forkastes, saa skulde visselig og alle andre Planer eller Lærdomme forkastes, da de kunne bevises at være ti Gange mere ufuldkomne. Dersom man skulde antage Nogen, saa maatte man visselig antage den, som syntes at indeholde alle en sand Læres Grundsætninger, og i hvilken man ikke kan opdage det mindste Beviis for Bedrageri. At opfinde en Plan, som i enhver Henseende øiensynlig stemmer overeens med den sidste Forkyndelse af Evangeliet eller det forberedende Værk for vor Herres anden Komme — at faae denne Plan til i enhver Enkelthed at passe til de uendelige Omstændigheder og utallige Begivenheder, der ere forudsagte af de gamle Propheter, det tyder hen paa en Viisdom, som langt overgaaer menneskelig Viisdom: det fordrer Guds Viisdom. Denne uendelige Række af Omstændigheder, som alle harmonere, alle staae i Forbindelse med hinanden, og som alle forene sig ligesom til eet Brændpunct, medfører et saa uimodstaaeligt Beviis paa Sandhed, at det er næsten umuligt for den omhyggelige Iagttager at forkaste Guddommeligheden af Joseph Smiths Sendelse, ligesom han, naar han undersøger Naturens Værker, overtydes mere, jo mere han forsker, om Guddommens Viisdom, der er stemplet paa enhver Skabning.

7. — Hele det store vestlige Fastland, med alle dets Dale, Høie og Bjerge samt alle dertilhørende Rigdomme og Producter, vare, ifølge Mormons Bog, givne til Josephs Afkom, som deres „forjættede Land.“ Den Almægtige

beseglede denne Pagt og Forjættelse med en Eed, da han sagde, at Landet skulde tilhøre dem evindelig. Den vestlige Verden, som indbefatter baade Nord- og Syd-Amerika, er det til Josephs Afkom „*forjættede Land*", ligesom Landet Palæstina er forjættet til Israels tolv Stammer. Dette Vidnesbyrd i Mormons Bog stemmer paa det Fuldkomneste overeens med den prophetiske Besignelse, som Patriarken Jacob lagde paa Josephs Hoved, da han netop lige førend sin Død kaldte sine Sønner sammen og forudsagde hver især, hvad der skulde skee med dem eller deres Stammer „*i de sidste Dage.*" Velsignelsen over Josephs Stamme er følgende: „Joseph er en frugtbar Qvist, ja en frugtbar Qvist ved en Kilde, dens Grene gik over Muren. Og Skytterne forbittrede ham, og skjøde og hadede ham. Og hans Bue blev dog stærk, og hans Hænders Arme styrkedes af Jacobs mægtige Guds Hænder; derfor er han en Hyrde, en Steen i Israel. (Det kommer) fra din Faders Gud, og han skal hjælpe Dig, og fra den Almægtige, og han skal velsigne Dig, med Velsignelser af Himmelen oven fra, med Velsignelser af Afgrunden, som ligger herunder; med Brysters og Livs Velsignelser. *Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Høies yderste Grændser*; de skal komme paa Josephs Hoved, og paa hans Isse, som var adskilt fra sine Brødre." Da han i det foregaaende Capitel velsigner Josephs to Sønner, siger han: „lad dem voxe til en Mængde i Jordens Midte." Og atter: „hans Sæd skal blive en Mængde af Nationer." Af disse Forudsigelser kan man see, at Jacob formaaede Gud til at give en større Velsignelse for Josephs Stamme, end hvad hans Forfædre Abraham og Isaak have erholdt. Medens Jacobs Forfædres Velsignelse var indskrænket til Landet Palæstina, var der paa Joseph bekræftet en Velsignelse eller et Land, som overgik eller var langt større end Palæstina, — et langt fraliggende Land, som beskrives „*de evige Høies yderste Grændser.*" Nogle „Grene" af Josephs „*frugtbare Qvist*" skulde udbrede sig langt fra Modertræet, — de skulde *gaae over Muren*", — over det mægtige Verdenshavs Muur — de skulde „*blive en Mængde Nationer midt paa Jorden.*" Der, iblandt de „*evige Høie*", skulde de „*styrkes af Jacobs Guds mægtige Hænder*". Det var der, iblandt Josephs Efterkommeres „*Mængde af Nationer*", at „*Hyrden — Israels Steen*" skulde oprette et Rige, som skulde synderbryde alle andre Riger, og „*opfylde hele Jorden*".

I Amerika er der en „*Mængde Nationer*", som af os kaldes *Indianere*. Disse Indianere ere øiensynlig udsprungne fra en og samme Kilde, hvilket kan sees af deres Farve, Ansigtstræk, Skikke, Dialecter, og Sagn, etc.; at de ere af israelitisk Oprindelse, kan ogsaa sees af deres religiøse Ceremonier, deres Sprog, deres Sagn og Opdagelsen af hebraiske Indskrifter etc. Dersom Amerika ikke er det Land, som var givet til en Green af Joseph, hvor, eller i hvilken Verdensdeel skal da denne Stamme annamme Opfyldelsen af Jacobs Propheti? Hvor har et Land været befolket med en Mængde af Josephs Stammer, hvis det ikke var i Amerika? Kan en Mængde af Josephs Stammer findes i Europa, Asien, Afrika eller i nogen af de tilgrændsende Øer? Hvis ikke, saa synes Amerika at være det eneste Sted, hvor denne store Propheti kunde gaae i Opfyldelse. Mormons Bog vidner, at Amerika er „*Josephs Land,*" som blev forjættet dem. Er dette ikke endnu et Beviis for, at *Smith var sendt af Gud*? Dersom Joseph

Smith var en Bedrager, hvor kom han da til at opdage, at Josephs Stamme skulde begunstiges, saa meget mere end alle de andre Stammer af Israel? Maaske man vil svare, at det var let at opdage af Skrifterne; men vi spørge da, haorfor ikke Swedenborg, Wesley, Irving eller nogen af de andre Bedragere i tidligere Tider opdagede dette i Skriften, og indlemmede det i deres foregivne Sendelser? Man vilde i Førstningen ansee det langt naturligere at antage, at de amerikanske Indianere vare de til Israels Stammer; sandelig dette er mange Lærdes Mening nutildags. Dersom denne den nyere Tids Prophet var en Bedrager, hvorfor dannede han da ikke sin Forførelsesplan mere efter de Lærdes Meninger? eller hvorfor skulde han netop vælge en Levning af Josephs Stamme til at befolke Amerika i ældre Tid! Hvorfor valgte han kun en Green af een af de tolv Israels Stammer til at befolke dette uhyre Fastland? Alle kunne nu indsee, hvorfor Mormons Bog skulde paastaae at være een Stammes Greens Historie, istedetfor at være de ti Stammers Historie. Alle kunne see, havrfor Amerika skulde beskrives som et til Joseph forjættet Land, istedetfor at være givet til Ruben, Simeon eller nogen af de andre Stammer. Alle kunne nu see, endskjøndt man ikke saae det i Begyndelsen, at Mormons Bog, dersom den var forskjellig fra, hvad den nu er — det vil sige: dersom den foregav at indeholde en Historie om de ti fortabte Stammer; eller om den havde givet det store vestlige Fastland til noget andet Folk, eller til nogen anden Stamme end Josephs, saa vilde den have vist sig at være falsk — den vilde ikke have været den Bog eller Optegnelse, som Propheterne forudsagde skulde komme frem for at bebude det store Værk i de sidste Dage. En Bedrager vilde være nødsaget til at tage alle disse Biomstændigheder i Betragtning, da mange af dem staae lige i Modsætning til Nutidens vedtagne Traditioner; ingen af disse Omstændigheder kunde forsømme uden at blive farlig for hans Plan. Men Smith har med al en dybsindig Mathematikers Nøiagtighed forenet alle Bestandele baade af Lærdom og Prophetie i sin store og underfulde Plan — Intet mangler. Hvilkensomhelst Afdeling af hans Lære, man undersøger, vil findes uomstødelig. Hvilken en? uvurdeerlig Mængde Beviser, der stadfæste **Josephs Smiths guddommelige Sendelse!**

8. — I Mormons Bog angives Navne og Beliggenhed af talrige Stæder af overordenlig Størrelse, hvilke engang blomstrede iblandt Amerikas gamle Nationer. De nordlige Dele af Sydamerika, tilligemed Central-Amerika vare de stærkest befolkede. Prægtige Bygninger, Paladser, Taarne, Fæstninger og Byer bleve opførte i alle Retninger. En opmærsom Læser af denne interessante Bog kan bestemme mange af disse i Bogen omtalte Byers Beliggenhed og Afstand fra hinanden og dersom han er bekjendt med Landets nuværende geographiske Udseende, kan han næsten bestemme den Jordplet nøiagtigt, som de engang indtoge. Siden nu denne uskatteerlige Bog udkom i Trykken, er det en mærkelig Kjendsgjerning, at de smulrende Ruiner af mange prægtige Bygninger og Taarne, og herlige Stæder af stor Udstrækning, ere blevne opdagede af Catherwood og Stephens i de indre Ørkener af Central-Amerika, i den samme Egn, hvor de i Mormons Bog beskrevne Stæder sagdes at være. Her er da et **sikkert og uimodstaaeligt Beviis** paa, at denne ulærde Yngling, Mormons Bogs Oversætter, var inspireret af Gud. Smiths Oversættelse beskriver den Egn, hvor store folkerige Byer fordum existerede tilligemed deres gjensidige Beliggenhed og omtrentligt Afstand fra hinanden.

flere Aar senere opdager d'Hrr. Catherwood og Stephens Ruinerne af fire og fyrretyve af disse selvsamme Stæder, og paa det samme Sted, som var beskrevet. Hvad andet end Guds Kraft kunde iforveien have aabenbaret dette ubekjendte Factum, som flere Aar efter bevistes ved virkelig Opdagelse?

9. — Opfyldelsen af et stort Antal Prophetier, som Joseph Smith giver os, er endnu et ufeilbarligt Beviis paa, at han var sendt af Gud. Af de mange hundrede opfyldte Forudsigelser, som ere bekjendtgjorte af ham, vælge vi følgende Exempler.

1. Kort efter at Smith fandt Tavlerne, begyndte han at oversætte dem. Han var ikke kommen langt, forend han opdagede af sin egen Oversættelse af Nephi Prophetï, som for er omtalt, at „**tre Vidner**“, foruden ham, skulde see Bogen ved Guds Kraft og skulde kjende og vidne om dens Sandhed. Temmelig lang Tid derefter, eller i Juni Maaned Aar 1829, gav Herren en Aabenbaring gjennem Smith til Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris, og lovede dem, at de, saafremt de vilde ove Tro, skulde faae Tavlerne at see, og ogsaa Urim og Thummim. Denne Prophetï blev sidenefter opfyldt, og disse tre Personer udsendte deres skriftlige Vidnesbyrd i Forbindelse med Mormons Bog, til alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk, og erklære deri, at en Guds Engel steeg ned fra Himmelen og tog Tavlerne og holdt dem for deres Øine; og at Herrens Røst paa samme Tid vidnede til dem fra Himmelen om Sandheden, som indeholdtes i Smiths Oversættelse af disse Optegnelser. En Bedrager kunde nu rigtignok forudsige, at „**tre Vidner**“ skulde opreises, men han kunde aldrig nedkalde en Engel fra Himmelen i disse „**Vidners**“ Nærværelse, for at opfylde en Forudsigelse.

2. Forend „Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ var til paa Jorden, blev Moronis Prophetï oversat og trykt i Mormons Bog. Det er udtrykkeligt forudsagt i denne Prophetï, at paa den Dag, da denne Bog skulde aabenbares, „skulde de Helliges Blod raabe til Herren fra Jorden“ paa Grund af Folkets Ugudelighed, og at den „Tid snart skulde komme, da Herren skulde hevne sine Helliges Blod“, paa Grund af „Enkers og Faderløses“ Skrig og Klage, hvis Mænd og Fædre skulde blive dræbte af ugudelige Hænder. Og atter i August 1831 kom Herrens Ord til Smith, sigende at „de Hellige skulde fordrives fra Stad til Stad og fra Synagoge til Synagoge“, og at kun „**Faa**“ af dem, som dengang stode i Kirken, „skulde bestaae og annamme en Arv.“ — (See Lærdommens og Pagtens Bog, Side 104.) Blodet af mange Hundrede af denne Kirkes Hellige, som ere blevne ihjelslagne og martrede, er et uimodsigeligt Beviis for denne Prophetïes Sandhed. Smith maa visselig have været en Guds Prophet, for ikke alene at have forudseet Oprettelsen af de Helliges Kirke, men ogsaa, at deres Blod skulde raabe høit fra Jorden om Hevn over den Nation, der skulde begaae disse blodige Gjerninger. Ingen menneskelig Forudseen kunde have øinet de blodige Scener, som skulde finde Sted efter Kirkens Oprettelse. De Forenede Staters hele naturlige Udseende var imod Opfyldelsen af denne rædsomme Prophetï. Ethvert religiøst Samfund over hele Landet var stærkt beskyttet imod Forfølgelse og Had mod fremmed Religion af den borgerlige Lovs Arm. Det store og frie Folks hæderlige Constitution forkyndte Religions-Frihed for enhver Søn eller Datter af Columbias Land; dog hørte man midt i dette Land, hvor man pralede af

Frihed og religiøse Rettigheder, en stor Prophets Røst, som forudsagde de Sidste-Dages Kirkes Oprettelse og de blodige Forfølgelser, som skulde følge den „fra Stad til Stad, og fra Synagoge til Synagoge." Siden Jordens Dannelse blev aldrig nogen Propheti bogstaveligere og haandgribeligere opfyldt. Dersom Forudsigelsen af tilkommende Begivenheder, som menneskelig Viisdom umuligt kunde have forudseet — af Begivenheder, som det tillige efter alle udvortes Tegn var meget usandsynligt vilde finde Sted: Hvis Forudsigelsen af saadanne Begivenheder og deres paafølgende Opfyldelse stadfæster en sand Prophet, saa maa Joseph Smith have været en sand Prophet, og dersom han var en sand Prophet, maa han have været sendt af Gud.

10. — Der er mange tusinde levende Vidner, som bevidne, at Gud har aabenbaret dem Mormons Bogs Sandhed ved Drømme, ved Syner, ved Aabenbarelser af den Hellig Aand, ved Engles Sendelse og ved hans egen Røst. Dersom nu Smith var en Bedrager, saa maatte alle disse Vidner ogsaa være Bedragere. Maaskee man vil sige, at disse Vidner ikke ere Bedragere, men selv ere bedragne. Men vi spørge saa, om noget Menneske kan bevidne, at han **veed**, at en falsk Lærdom er sand, uden dog at være en Bedrager? Hyppigen ere Mennesker bedragne, naar de vidne deres Mening, men de ere aldrig bedragne, naar de bevidne, at de have en Kundskab. Saadanne maae enten være Bedragere, eller ogsaa maa deres Lærdom være sand. Vilde det nu virkelig ikke være meget forunderligt, dersom tre eller fire Mænd, som aldeles ikke stode i nogen indbyrdes Forbindelse, og som vare fremmede for hinanden, skulde paatage sig at forføre Menneskeslægten ved at bevidne, at en Engel fra Gud var stegen ned foran dem, eller at et himmelsk Syn var bleven viist dem, eller at Gud paa nogen anden vidunderlig Maade havde kundgjort dem Mormons Bogs guddommelige Troværdighed? Dersom tre eller fire Bedrageres Vidnesbyrd vilde synes forunderligt, hvor langt forunderligere vilde man da ikke finde tusinde Bedrageres Vidnesbyrd i forskjellige Lande og vidt adskilte fra hinanden, og som aldrig havde seet hinandens Ansigt, og som dog alle bestræbte sig for at binde Verden det samme store Bedrageri paa Ærmet! Dersom mange tusinde Vidner kjækt bevidne med alvorlige Ord, at Gud har aabenbaret dem, at dette er hans Kirke og Rige, som skulde oprettes i de sidste Dage, saa have vi en overvældende Flod af sideordnede Beviser til at stadfæste Joseph Smiths guddommelige Sendelse.

11. — De af Joseph Smith udførte Mirakler ere ikke ubetydelige Beviser til at stadfæste hans guddommelige Fuldmagt. I Herrens Navn uddrev han Djævle, helbredede Syge, talte med nye Tunger, fortolkede gamle Sprog og forudsagde tilkommende Begivenheder. Mange af disse Mirakler bleve udførte i Nærværelse af talrige Mængder baade af Troende og Vantroe, og paa Personer, som ikke hørte til vor Kirke. Og desuden ere de talrige Mirakler, som ere udførte af Tusinder af denne Kirkes Embedsmænd og Medlemmer, et forøget Beviis paa, at den Mand, ved hvem Kirken blev grundlagt, maa have været sendt af Gud. De Tusinder af Syge, som paa en mirakuløs Maade ere blevne helbredede i forskjellige Dele af Verden, afgive et stærkt og næsten uimodstaaeligt Vidnesbyrd om, at Smiths Fuldmagt er „fra Himmelen." Omendskjøndt Størstedelen af Menneskeslægten ansee Mirakler som et ufeilbarligt Beviis for, at den, som udfører dem, har guddommelig Fuldmagt, saa maae vi dog paa det bestemteste benegte dette. Dersom

man indrømmer, at Mirakler er et ufeilbarligt Beviis, saa maae Alle, som have gjort Mirakler, have været sendte af Gud. Trolbkarlene i Ægypten gjorde flere herlige Mirakler for deres Nation; de skabte Slanger og Frøer, og forvandlede Vandfloder til Blod. Dersom mirakuløs Diensynlighed er ufeilbarlig, saa vare Ægypterne nødte til at annamme baade Mose og Troldkarlenes modsigende Bud, som om de vare af guddommelig Gyldighed. Ifølge dette maatte Troldqvinden i Endor have stadfæstet sin guddommelige Sendelse imod al Modsigelse ved at fremkalde en død Mand af Graven i Sauls, Israels Konges Nærværelse. En vis ugudelig Magt, som Johannes beskriver, (Aabenb. 16) skulde gjøre „store Undergjerninger" og „Mirakler", og lade „Ild komme fra Himmelen ned paa Jorden i Menneskenes Paasyn". Dersom Mirakler ere ufeilbarlige Beviser, saa skulde visselig Ingen forkaste „Dyret", som omtales af Johannes. Johannes „saae tre urene Aander, som lignede Padder", (Frøer) om hvilke han udtrykkelig sagde, de „ere **Djævelens Aander og gjøre Mirakler;** og de gaae ud til Jordens, ja hele Jorderiges Konger, at samle dem til Krigen paa Guds den Almægtiges hiin store Dag". De lærde Theologer og Geistlige i det nittende Aarhundrede erklære kjækt, at Mirakler er et **ufeilbarligt** Beviis paa, at den, som forretter dem, er sendt af Gud." Om saa er, hvo kan da dadle „Jordens Konger", og disse lærde Theologer og alle deres Tilhængere, forbi de antage disse inspirerede Djævles Budskab? Thi efter deres egne Beviisgrunde skulde de paa ingen Maade forkaste dem; thi de bevise deres Sendelse ved Beviser, som de sige ere ufeilbarlige. Vi vente om faa Aar at see en utallig Skare af sekteriske Kirkelærere saavelsom Konger at begive sig paa Reisen til den store Dal „Armageddon", nærved Jerusalem, og saaledes bevise ved deres Gjerninger, at de virkelig troe paa Ufeilbarligheden af mirakuløs Diensynlighed. Djævle kunde gjøre Mirakler saavelsom Gud, og da de allerede have overtalt den religiøse Verden til at troe, at Mirakler ere et ufeilbarligt Beviis paa guddommelig Fuldmagt, saa ville de ikke have megen Vanskelighed iblandt den nyere Christendoms Tilhængere med at stadfæste deres Missions Guddommelighed. Men de „Sidste-Dages-Hellige" troe ikke paa Ufeilbarligheden af et Mirakels Beviis. Vi troe, at mirakuløse Gaver ere aldeles nødvendige i Christi Kirke, og uden dem kan den ikke bestaae paa Jorden. Naar Mirakler staae i Forbindelse med en reen hellig og fuldkommen Lære, som stemmer overeens med Fornuften og Skriften, saa ere de i Forening med det Øvrige et meget stærkt Beviis til Forsvar for denne Lære og for deres guddommelige Fuldmagt, som prædike den. Men Mirakler, som staae ene uden at være forbundne med andre Beviser, ere, istedetfor at være ufeilbarlige Beviser, aldeles ingen Beviser: de kunne lige saa godt være falske som sande. Saaledes er Daab „til Syndernes Forladelse" væsentlig i Christi Kirke, og naar den sættes i Forbindelse med alle andre Lærepunkter, som indeholdes i Evangeliet, er der vistnok et Beviis for den Persons guddommelige Fuldmagt, som prædiker den. Men naar Daaben til „Syndernes Forladelse" ikke er forbunden med andre Dele af Christi Lære, saa vilde den ikke være noget Beviis hverken for eller imod nogen Mands guddommelige Fuldmagt. De mange tusinde Mirakler, som ere udførte i denne Kirke, have, da de staae i Forbindelse med en ufeilbarlig Lære og med et stort Antal andre Beviser, bevirket en uimodstaaelig Overbeviisning hos

faare Mange, som følgelig have vist Lydighed mod Budskabet, og have efter deres Omvendelse været saa lykkelige at annamme den samme Guds Kraft, hvorved de ogsaa selv kunne helbrede Syge og virke ved Troen i Herrens Navn; saaledes have de selv overbeviist sig om Sandheden af Frelserens Forjættelse, nemlig at visse mirakuløse „Tegn skulle følge dem, som troe.“ (See Marc 16).

Der er en Ting, som staaer i Forbindelse med Joseph Smiths Sendelse, som paa engang vil bevise, at han er en Bedrager eller ogsaa en sand Prophet. Der er en vis Forjættelse, som indeholdes i en Aabenbaring, som i Aaret 1832 blev given igjennem ham til Kirkens Apostler. Man læser følgende: — „Gaaer ud i al Verden, og hvor I ikke komme, skulle I sende, at Vidnesbyrdet kan komme fra Eder ud i al Verden til hver Skabning. Og som jeg sagde til mine Apostler saa siger jeg til Eder; thi I ere mine Apostler, ja Guds Ypperstepræster. I ere de, som min Fader har givet mig — I ere mine Venner, derfor siger jeg igjen til Eder, som jeg sagde til mine Apostler, at hver Sjæl, som troer paa Eders Ord og bliver døbt i Vand til Syndernes Forladelse, skal annamme den Hellig-Aand — og disse Tegn skulle følge dem, som troe. I mit Navn skulle de gjøre mange underfulde Gjerninger; i mit Navn skulle de uddrive Djævle; i mit Navn skulle de helbrede de Syge; i mit Navn skulle de aabne de Blindes Øine, og bringe de Døve til at høre, og den Stummes Tunge skal tale. Og dersom Nogen giver dem Gift, skal den ikke skade dem, og en Slanges Gift ikke skal have Magt til at skade dem. — — — Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, de, der ikke troe paa Eders Ord, og blive døbte i Vandet i mit Navn til deres Synders Forladelse, at de kunne faae den Hellig-Aand, skulle fordømmes, og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er. Og denne Aabenbaring og dette Bud til Eder er i Kraft fra denne Time over al Verden.“ (Lærdommens og Pagtens Bog, Side 26 § 10—12). Her har da denne den nyere Tids Prophet fremstillet sig for den hele Verden med en kjæk og utvetydig Forjættelse til enhver Sjæl, som vilde troe paa hans Budskab — en Forjættelse, som tillige ingen Bedrager vilde gjøre med det fjerneste Haab om Fremgang. En Bedrager kunde vistnok give sine Tilhængere en saadan Forjættelse, men de vilde aldrig iværksætte dens Opfyldelse. Dersom disse mirakuløse Tegn ikke havde fulgt overeensstemmende med ovennævte Løfte, saa vilde de Titusinder, som havde føiet sig efter Betingelser, vide, at Joseph Smith var en Bedrager, og vilde i Forening vende sig bort, og det vilde blive Enden paa Bedrageriet. Men den Sandhed, at store Mængder aarlig lægges til Kirken og forblive i denne Aar efter Aar, er et tydeligt Beviis paa, at Forjættelsen er opfyldt — at den Hellig-Aand og tillige de mirakuløse Tegn ere givne. Tør noget andet Samfund i hele Verden give en saadan Forjættelse til dem, som troe paa deres forskjellige Lærdomme? Nei, de tør ikke; de vide fuldt vel, at det vilde føre til deres forfængelige, ubemyndigede og kraftesløse Religioners hurtige Omstyrtelse og aldeles Tilintetgjørelse. O! hvor stor og mærkelig en Forskjel er der ikke imellem Joseph Smiths Religion og Protestanternes og Katholikernes Religion — imellem hans Fuldmagt og de secteriske Theologers! Den ene lover sine Tilhængere alle den Hellig-Aands mirakuløse Gaver, den anden er ligesaa kraftesløs som den tørre Halmstub, der er færdig til at brændes. Medens denne store Prophets Tilhængere uddrive Djævle, tale med nye Tunger, helbrede de Syge, aabne de Blindes Øine, bringe de

Lamme til at gaae, faae himmelske Syner og tale med Engle, fornegte hine ubemyndigede, bedragne og listige Secters Tilhængere ikke alene disse store og herlige Naadegaver, eller tilskrive dem i disse Dage Djævelens Magt; men de gribe til Sværdet, og Skydevaaben, og dræbende Vaaben for at ihjelslaae de Hellige og drive dem bort fra, hvad de kalde det civiliserede Samfund. Medens det ene Slags i snesevíis lider Martyrdøden for deres Vidnesbyrd, vælter det andet Slags sig i alle det store Babylons Overdaadigheder og Herligheder, med en feed Løn af mange tusinde Daler aarlig.

Da vi nu korteligen have undersøgt, af hvad Beskaffenhed de Beviser ere, som forsvare Joseph Smiths guddommelige Sendelse, vil det være hensigtsmæssigt til dette Nummers Slutning, at give et kort Overblik af de i det Foregaaende anførte Beviser og Argumenter.

1. Joseph Smiths Lære er fornuftig, bibelsk, fuldkommen og ufeilbarlig i alle dens Forskrifter, Bud, hellige Handlinger, Forjættelser, Velsignelser og Naadegaver. I hans Organisation af Kirken er ingen af de i det Nye Testamentes Lære omtalte Embedsmænd udeladte. Inspirerede Apostler og Propheter ansees ligesaa nødvendige som Hyrder, Lærere eller nogen anden Embedsmand.

2. Joseph Smiths Beretning om Evangeliets Gjengivelse ved en Engel — om at han tog Josephs Stammes hellige Skrifter ud af Jorden — om deres paafølgende Oversættelse ved Guds Gave — og om at det store vestlige Fastland blev givet til en Green af Josephs Stamme, som i dette Land blev til en Mængde af Nationer, ere alle Begivenheder, som tydeligt ere forudsagte af de jødiske Apostler og Propheter, tilligemed de mindste Omstændigheder, som vare forbundne dermed. Timen og Tiden, da disse Begivenheder skulde gaae for sig, og de Hensigter, som de skulde opfylde, ere ogsaa alle tydeligt forudsagte. Joseph Smith viser Verden Opfyldelsen paa den forudsagte Tid — paa den forudsagte Maade — og i den forudsagte Hensigt, som fordum er omhandlet.

3. Joseph Smith indbefatter i sin Mission de Helliges Indsamling af Babylon, og enhver anden forudsagt Begivenhed, som skulde charakterisere det store forberedende Værk før vor Herres anden Tilkommelse.

4. Aabenbaringen i Mormons Bog, der udpeger Beliggenheden af mange gamle Stæder, hvis Ruiner i den paafølgende Tid ere blevne opdagede af Catherwood og Stephens — den nøiagtige og haandgribelige Opfyldelse af mange af Joseph Smiths Prophetier, som ingen menneskelig Skarpsindighed kunde have forudseet, da alle naturlige tilsyneladende Ting og Omstændigheder vare ganske imod deres forventede Opfyldelse — Opreisningen af talrige andre Vidner, som ogsaa vidne om Engles Betjening og Aabenbarelser af Guds Kraft, som bekræfte dette Budskab — Udførelsen af mange mærkværdige Mirakler ved Joseph Smith og hans Tilhængere, og det kjække og utvetydige Løfte om mirakuløse Gaver til alle dem, som vilde troe og annamme dette Budskab, ere allesammen saadanne Beviser, som ingen Bedrager nogensinde har givet eller nogensinde kan give. De ere saadanne Beviser, som ville blive til Frelse for Enhver, som annammer Budskabet, og til Fordømmelse for enhver Sjæl, som forkaster det.

Liverpool, den 30te September 1840.

Bibelske Henviisninger

angaaende nogle af de Sidste-Dages-Helliges Lærdomme.

---

1. Ved Adams og Evas Fald kom alle Mennesker uden Undtagelse under Forbandelse og under den evige Døds Straf. Rom. 5, 12. 1 Mose B. 3.

2. Ved vor Herre Jesu Christi Lidelse og Død blev den Straf, som var kommen over alle Mennesker, udsonet for Alle uden Undtagelse og uden nogensomhelst Betingelse fra deres Side. 1 Mose B. 22, 18. Rom. 5, 15—18. Joh. 12, 32. Joh. 1, 29. 1 Petr. 1, 18—19. Hebr. 9, 12. 1 Tim. 2, 6. 1 Cor. 21—23.

3. Christus har ved sin Forsoning erhvervet Syndsforladelse og Adgang til Himmeriges Rige for alle Mennesker, saafremt de annamme Evangeliets Principer, nemlig: Tro, Omvendelse, Daab, Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og vise Lydighed mod enhver af Guds Befalinger, enten disse forkyndes umiddelbart fra Gud ved Aabenbaring, eller middelbart fra Gud ved Hjælp af Engle eller Præstedømmet paa Jorden; i modsat Fald vil Enhver, som ikke er i Besiddelse af Ovennævte, blive fordømt eller udelukt anden Gang fra Guds Ansigt og fra hans Magts Herlighed. Heb. 10. Joh. 3, 5 og 18. Marc. 16, 16. Ap. Gj. 8, 14—17. Matth. 3, 25. 41—46. 2 Thess. 1, 9.

4. Da Arvesyndens Straf er borttagen ved Christi Forsoning, ere smaa Børn, saalænge de ikke ere istand til at adlyde og ikke adlyde en Lov, ikke under nogen Fordømmelse, da de ikke kunne sigtes for nogensomhelst Lovs Overtrædelse; men om de døe, ville de see Guds Ansigt i Herlighedens Boliger, og Himmeriges Rige hører dem til, indtil de, naar de ere komne til Skjelsaar, overtræde Guds Love og derved selv udelukke sig fra Guds Ansigt og fra Himmeriges Rige, hvortil de da ikke kunne komme tilbage uden ved at opfylde ovennævte Principer. Matth. 18, 1—5 og 10; 19, 13—15. Marc. 10, 14—16. 1 Cor. 14, 20. Jerm. 31, 29.

5. Christus har beskikket et Præstedømme (med forskjellige Embeds-Grader og de dertilhørende Gaver, Kræfter og Velsignelser) til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning og til Christi Legemes Opbyggelse. Præstedømmet erholdes kun ved den Hellig-Aands Kaldelse og ved Ordination af Nogen eller Nogle dertil bemyndigede, og den, som ikke erholder det paa denne Maade, er ikke sendt af Gud ei heller er hans Forvaltning af Guds Lovs Anordninger gyldig. Eph. 4, 11—13. 2 Mose B. 28, 1 og 41; 1 Tim 4, 14; 5, 22; 2 Tim. 2, 2. Ap. Gj. 13, 2—3; Joh. 20, 21; 15, 16. 1 Sam. 6, 19. 2 Krøn. 26, 16—22. 4 Mose B. 16. Ap. Gj. 19, 13—16. Hebr. 5, 4—5.

(4de Oplag.)

Kjøbenhavn, 1860.
Redigeret og udgivet af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.